

Sparekassens Regnskaber ere urigtige, maa være falske, jeg har skaffet mig at vide, at Sparekasseinspektøren har været i Den sjællandske Bondestands Sparekasse og inspiceret. Men den højtærede Indenrigsminister kunde jo bare ved at spørge Sparekasseinspektøren skaffe sig helt anderledes paalidelige Efterretninger. Overhovedet stod til min Raadighed ingen officiel Kilde, til Indenrigsministerens Raadighed stod alle officielle Kilder, det gør ogsaa en stor Forskel. Endvidere var det for Indenrigsministeren nok at give Sparekasseinspektøren et lille Vink, saa havde han inspiceret for egen Regning, saaledes som det var baade hans Ret og Pligt at gøre. Det behøvede jo slet ikke at være kommet til Offentlighedens Kundskab i videre Udstrækning. Overhovedet kan man jo ikke rejse den Paastand, at det er at udsætte en Sparekasse for Mistanke at lade den blive inspiceret af Sparekasseinspektøren, for saa hurde vi jo slet ingen Sparekasseinspektion have. For mig var det altsaa saaledes, at medens jeg maatte paakalde den offentlige Mening og kun kunde gaa frem ved at anklage Alberti offentlig og kun kunde have faaet noget iværksat overfor Den sjællandske Bondestands Sparekasse ved offentlig at fremsætte en Beskyldning mod den og dens Formand, saa kunde Indenrigsministeren ganske stille og underhaanden have faaet en Inspektion iværksat og Sandheden oplyst.

Det er rigtigt nok, at der er skiftet Sparekasseinspektør, siden Sparekasseinspektør Bindslev aflagde den Visit i Sparekassen, som blev saa skæbnesvanger. Men det, jeg ønskede oplyst, var netop ogsaa: Hvis er Fejlen? Er det Sparekasseinspektør Bindslev, som har givet en Tilførsel til Protokollen, som maa bringe enhver til at antage, at han har foretaget en almindelig Inspektion i Kassen, eller er det den nuværende Sparekasseinspektør Bisgaard, som har opført Den sjællandske Bondestands Sparekasse paa Fortegnelsen over de inspicerede Sparekasser, uagtet det Notat, den Tilførsel, der staar i Sparekassens Protokol, er af en saadan Art, at den viser, at en egentlig Inspektion ikke har fundet Sted. Det er netop det, jeg ønsker oplyst; jeg savner et Svar fra den højtærede Indenrigsminister om, hvorvidt han vil skaffe den Oplysning, men det tvivler jeg ikke om, at han vil. Det er netop det, vi skulle have at vide: Hvis er Skylden? Men det vide vi i hvert

Fald, at det var en særdeles dyr Middag, den Middag, som sjællandske Bønder holdt i Anledning af Den sjællandske Bondestands Sparekasses 50 Aars Jubilæum, for var den Middag ikke bleven afholdt, saa havde Bindslev ikke aflagt det Besøg i Sparekassen om Formiddagen eller den foregaaende Dag, og saa havde vi ikke faaet den fejlagtige Meddelelse om, at Sparekassen havde været inspiceret, og saa var jeg ikke bleven standset i mine Undersøgelser af Den sjællandske Bondestands Sparekasses Forhold i Vinter. Og dog viste det sig, at de Kræfter, jeg arbejdede sammen med i Fjor og arbejdede med i lang Tid, havde Indsigt i og Kundskab om denne Sag, og at vi var i Stand til at drive Sagen igennem. Det var dog den Presse og den Paakaldelse af den offentlige Mening, som fra denne Side fandt Sted, der tvang Alberti til den 8. September at melde sig, uagtet han havde staaet her sidste Vinter, omgivet af et stort og stærkt Flertal i dette Ting, et Flertal, der ganske brutalt nedsløg Kravet om at faa denne Forbryders Forhold undersøgt.

Ordføreren (Sigurd Berg): Til det ærede Medlem skal jeg kun bemærke, at naar han ansaa sine Oplysninger for paalidelige, havde det dog været rimeligt, om han havde ladet mig forstaa i Fjor, at det var af et specielt Hensyn, han havde søgt den Oplysning, som han begærede. Det fremgaar i øvrigt ikke af den Meddelelse, som er givet Finansudvalget i Fjor, at der er foretaget nogen Undersøgelse med Hensyn til Kassens Aktiver og Passiver, og ogsaa de almindelige Udtryk kunde begrunde Anmodning om nærmere Besked, hvor det var en enkelt Kasse, det gjaldt. I øvrigt maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg ikke kan se den Forskel, der skulde være, at der skulde vises den største Forsigtighed af det ærede Medlem, naar der blev forebragt ham noget, han ansaa for paalideligt, medens jeg som Minister — uagtet jeg efter de Oplysninger, jeg derefter modtog, maatte gaa aldeles bestemt ud fra, at der ikke var noget i Vejen — dog skulde lade foretage en Undersøgelse af Kassen. Det forekommer mig, at naar man vil kræve af en Minister, at han skal foretage et saa ekstraordinært Skridt, maa man dog ogsaa sige, at han i saa Fald maatte være kommen til den Antagelse, at der var noget i Vejen med vedkommende Institut. Men det stik modsatte var Tilfældet i denne Sag.